

tata, ki sta si že bila napolnila sodček 50 litrov, s katerim sta hotela zginiti. Oba uzmoviča sta se čutila toliko varna, da sta se napila in sta dospala pod sodom. Pri pogledu na speča vinska tata je Dimnik vrata kleti zaklenil in je takoj poklical orožnike, ki so krenili potrebno s zaspanima tatoma.

Ob tihotapsko blago. Pri Sv. Duhu ob severni meji je hotel graničar zaustaviti neznanca z nahrbtnikom. Neznaneu tihotapcu je uspel pobeg nazaj v Avstrijo, pač pa je odvrget nahrbtnik, v katerem je bilo 11 kg saharina in 23 zavojev igralnih kart.

Cela rodbina pod ključem radi umora očeta. Dne 5. februarja zjutraj so našli s preklano glavo v snegu ob občinski cesti v Ogljenščaku nad Gornjo Polskavo 40letnega viničarja Karla Mihelak, po domače Kosa. Orožniška patrulja je ugotovila, da zločin ni bil izvršen na kraju najdbe, ampak da je bil Mihelak že ubit položen ob cesti. Po strogem in spretnem zasliševanju so orožniki kmalu znali, da se je bila cela družina zarotila proti Mihelaku. Ubil ga je z več udarci s sekuro na postelji spečega njegov zet Drago Kolar, ki je star 25 let in je doma na Hrvaškem. Kolar se je priženil k Mihelaku in ni bival stalno tamkaj. Strašno dejanje je bilo izvršeno v pričo vseh domačih v noči od 3. na 4. februar. Mrtvo truplo so prenesli v vežo, ga pokrili s lumnjami in so ga pustili tam do 5. februarja, ko je bilo preučeno na občinsko cesto pred hišo z namenom, da bi krivda krvavega dejanja padla na kakega neznanca. Orožniki so predali Mihelake v zapore v Slov. Bistrici. Grozen umor je bil izvršen radi tega, ker je bil Mihelak skop in ni dajal družini dovolj denarja za preživljanje, da si so delali vsi pri viničarji.

Radi družinskih preprirov sin ustrelil očeta. Orožnikom v Ivanjkovcih se je predal 17letni Ivan Zalar iz izpovedjo, da je ustrelil lastnega očeta, 40letnega posestnika Ivana Zalar. Ustreljeni zapuščata tri otroke. V družini so bili na dne-

nem redu prepri, ker je vzdrževal oče nedovoljeno razmerje do neke druge ženske, katero je 1. februarja pripeljal na dom in bi naj bila tam ostala. Temu početju se je uprla prava žena z otroci in ta odpor je rodil grozen zločin.

Po vzgladu ruskih brezbožnikov. Na mostu preko Drave na Borlu pod Ptujem je Kristusov kip. Še neizsledeni brezbožniki so križ razbili, ga polili z bencinom in ga užgali. Mi vidoči so ogenj pogasili, sicer bi bil zgorel dolgi leseni most. Alibog, da se drzne to izvršiško brezboštvo tudi pri nas na dan. Če bodo orožniki izsledili boljševiske lopove, jih mora sodišče kaznovati, da bodo umrli!

Vlomilci po Halozah na delu. Iz Haloz so došla poročila, da se pojavljajo tamkaj zdaj tu in tam vlomilci. Med drugimi so obiskali minoritsko klet, iz katere so odnesli precej žganja. Kmalu za tem so bili isti na delu v hiši posestnika Franca Vrable, kateremu so ukradli več raznega perila in posteljnine. V Vareji je zginila lovska puška posestniku Vinku Pernatu.

Koleselj in par konj je bilo ukradenih posestniku Matjažu Štraku v Radosavcih v Slov. goricah. Štrakl ima 7000 Din škode.

Po enem letu prijet požigalec. V Konjicah je bil aretiran 25letni Ivan Videčnik, ker je zažgal 19. februarja lani v Vrheh hišo posestnika Ivana Ostrovrnika. Videčnik je prosil Ostrovrnika za miloščino in ker ni dobil ničesar, se je maščeval s požigom.

Izprijen vajenec. Celjski policiji je padel v roke 18letni krojaški vajenec Jožef C. iz Št. Vida pri Grobelnem. Ko se je učil krojaštva v Celju, je kazal, da ne bo kaj prida. Iz Celja se je preselil k drugemu mojstru v Kranj. Komaj je bil en mesec v Kranju, je začel stranke slepariti na mojstrov račun in je izmaknil lastnemu mojstru 3000 Din. V Kranju si je najel za 800 D taksi, s katerim se je pripeljal v Celje, a je že v Ljubljani zapravil preostalo. Sodišču izročeni nepridiprav je že bil enkrat obsojen radi tatvine na

dva meseca vendar pa izpuščen radi zadnje pomilostitve.

Po osmih mesecih odkrit zločin. V našem listu smo poročali, da je šla v Savo pri Litiji lani 7. junija 20letna posestnikova hči Marija Klanšičar iz Košče v pričo njenega fanta Albina Dežman, 27letnega brezposelnega delavca. Truplo Klanšičarjeve so potegnili iz Save pri Zagorju. Sedaj po osmih mesecih je priznal A. Dežman, da je on sunil deklino v Savo, da je lahko poročil lani novembra Angele Dolanc, posestnikovo hčerko iz Košče.

Pred sedmimi leti so bili ukradeni volti Jožefu Kokalj, posestniku v Trnovcu pri Metliki. Po tolikih letih je izpovedal Jože Mušič, čevljar v Trnovcu, da je videl, kako je neki posestnik iz Trnovca v noči odpeljal Kokalju vole. Tat je kmalu za tem odpotoval v Ameriko.

Brivski mojster se vrge pod vlak. Pod vlak se je vrge 7. februarja ob 19. uri blizu Dukičeve vile ob cesti v Rožno dolino pri Ljubljani Ivan Možina, brivec v Rožni dolini in doma iz Novega mesta. Nesrečnež je bil takoj mrtev. Zapuščata žena z otroci.

Pomilovanja vredna rudarska rodbina. V Hrastniku se je vrge iz neznanega vzroka pod vlak 26letni rudar Pavel Meterč, ki je imel zaposlitev v ostriškem obratu. Kolesa vlaka so mu zdrobila lobanjo, odrezala levo nogo in zmečkala desno stopalo. Meterčevo družino, ki je ena najstarejših ručarskih v Hrastniku, zasleduje samomorilna vada. Pred nekaj leti je obupala v Celju nad življenjem hči Minka, ki je šla pod vlak. Iz žalosti radi nenadne smrti hčerke je skočil v prepad rudarskega kamnoloma oče in obležal mrtev. Za tretjim obupanem Pavlom žaluje mati, trije bratje in tri sestre.

Krvav zaključek preprirov med očetom in sinom. V vasi Vebternje pri Novem mestu je živel v hiši 50letnega posestnika Franca Planinška njegov nezakonski sin 26letni Lojze Moravec. Slednji je zahteval neprestano od očeta denar in radi tega je došlo večkrat do sporov. Dne 4.

na sodnji tebe dajala, preden si prišel, to bi si bil žolč izkozlal.«

»Saj me ne pozna, jaz pa nje ne.«

»Jo boš že še spoznal — počakaj, da pridejo misijonarji! Ona pa tisti njen mežnar nista odnehala, da je moral priti misijon.«

»Nam je vseeno. Mi se zanje ne menimo,« se je oglašil eden od fantov.

»Kaj, vseeno nam je? Ko ne veš, da pridejo samo zaradi tega, da bi nam vzeli vsako veselje! Veselih ljudi ne bi smelo več biti v Šmarju, ampak same potuhnjene ovčke in jagnjiči kakor povsod tam, kjer so ti črnuhi s svojim peklom že okoli porogovili.«

»Sem do Fužine ne seže nobena pridiga.«

»Prav Fužino imajo na piki. Našo veselo družbo hočejo razgnati.«

»Razgnati? Poskusijo naj!« je zahreščala Špela. »Prej poženemo šmarsko cerkev v zrak; kajne, Anza?«

»Anza, ha!« je podpihoval sodnikov Lavrinc. »Mežnarjeva tercijalka je stokrat bolj prebrisana in mogočna kakor Anza. Kar ona hoče, to stori — vse ti spravi na svoje vajeti, vse mora rajati, kakor se njeji zdi; tudi Anza, če se ji zljubi.«

Tedaj so grofovemu jagra oči neznansko vzplamtele, visoko je vzdignil glavo in dejal s ponosnim glasom:

»Ha! To bo še dosti vode preteklo, preden se

bom jaz kaki ženski vdal. Da pa bi bila ta mežnarjeva kaka posebna, tega ne verjamem. Taka bo kakor vse druge. Ko bi hotel, jo dobim, da bo šla ko pes za menoj.«

»In ko bi bil ti sam cesar, se ne bi zmenila zate,« je trdil Lavrinc. Ne poznaš je, ne.«

»Poznam dekleta. Še nobena se mi ni upirala.«

»Mežnarjeva pa! Ta ti je kos. Vse coprnije, kar jih znaš, ti ne bi pomagale. Ta bi te nabrisala.«

»Ti bom drugače povedal. Poslušaj, kaj ti rečem: Preden minejo tri nedelje, pride Veronika — ali kakor ji že pravite — sem na Fužino in bo tu rajala z menoj.«

»Huuujo, Anza, to bi pa bilo nekaj, to pa, to!« so skrižem vpili fantje.

Vmes se je zadržal Lavrinc:

»Prej boš z Veliko planino rajal ko z Veroniko.«

»Stavimo, da jo spravim sem!« je velel grofov jagar. »Kaj velja?«

»Kaj? Staviti je lahko. Ali jaz ti plačam pet zlatih goldinarjev, če jo pripelješ sem in le en kratek raj zarajaš z njo.«

»He, poblaš, ali imaš toliko denarja? Odkod ga boš vzela, če ga ne boš ukradel?«

»Hudir, menda sem ti dosti dober.«

»Denar bomo zložili,« se je jih je oglašilo pol tučata; »Veronika je vredna toliko. To bi bila taka reč, da nikoli take.«

tamkaj je klical vernike z razprostrtimi rokami na počaščenje alaha. Danes mu ni treba več šestkrat na dan po strmih stopnicah v minaret. Mouzin ostane lepo v svoji sobi in od tamkaj izpušča po mikrofonu svoje slavospeve na alaha in njegovega preroka Mohameda, ki se razlegajo iz zvočnika na minaretu daleč preko vseh cest ter ulic in to s tako močnim glasom kakor nikdar poprej.

Potepnih izdaja časopis.

V Rumburgu na severnem Češkem je začel izhajati časopis »Potepnik«, katerega izdaja star klatež. Prva izdaja je imela 5000 komadov naklade. Izdaja druge številke, ki je izšla 14 dni pozneje, je že bila večja. Ne samo iz Češkoslovaške, ampak iz vseh

februarja zvečer sta se oče in sin zopet skregala. Sin je skočil v vežo po sekuro, oče je v razljutenosti zagrabil puško in ustrelil sina v trebuh. Težko zadetega so prepeljali v novomeško bolnico, a je malo upanja, da bi ostal pri življenju.

Izpred sodišča.

Obsojen goljuf. Konrad Podgornik iz Spodnjega Radvanja pri Mariboru je prišel lani 14. decembra k Josipu Babšku, ki mu je izročil 15.000 Din pod pogojem, da dobi svoto vrnjeno po treh dneh z obrestmi vred. Podgornik denarja ni vrnil, pač pa se je Babšku izgovarjal, da se je hotel podati s tisočaki v Avstrijo, kjer bi naj bil nakupil švercarskega blaga. Obmejni stražniki so ga izsledili, moral je bežati in je zgubil denar, katerega je imel skrivitega v svetilki. Podgornik zgubljenih jurjev ni mogel več najti. Ta izgovor je bil ovržen po priči in Podgornik je bil v Mariboru obsojen na eno leto ter na štiri mesece robije in na globo 600 Din ali 10 dni zopora.

Obsojena vlomilska trojica. V Mariboru so obsodili te dni radi vlomov in tatvin po Slovenskih goricah: Antona Gumzeja na 10 mesecev strogega zopora, 33letnega Jurja Senekerja iz Spodnjega Gasteraja na 1 leto dni strogega zopora, 26letnega Jožefa Lenarčiča na 1 leto in 8 mesecev strogega zopora.

Radi smrtonosne poškodbe pet let robije. Lani 9. decembra je udaril Štefan Capl iz Slov. Bistrice z ročico poročnika Vladimirja Radivojeva. Udarjeni je podlegel poškodbi v mariborski bolnici. Caplu je prisodilo mariborsko sodišče 6. t. m. 5 let robije.

Obpravna radi žalostne smrti hrastniškega steklarja. V Celju se je vršila obravna, pri kateri so dajali odgovor trije delavci iz Hrastnika, ker so zakrivali nasilno smrt steklarja Štefana Uldrijana, očeta treh otrok. V soboto 9. januarja zvečer je došlo v Hrastniku do pretepa, v katerem se je zgrudil mrtev Uldri-

jan in sicer radi udarca po trebuhu. Jan. Pečnik in Franc Tovornik sta bila radi napada s smrtnim izidom, izvršenega brez skupnega naklepa, obsojena na 10 mesecev strogega zopora, Vladimir Redišek pa na 10 mesecev zopora.

Slovenska Krajina.

Nesrečni nož! V Crensovcih je prišlo do krvavega dejanja, kojega smrtna žrtev je postal čisto nedolžni. 23letni Ivan Hozjan pravi preiskovalnemu sodniku, da je slišal grožnjo, da ga bo neki Špilak tekoma 6 mesecev ubil. Ogibal se je Špilaka in je nosil pri sebi nož. Nekega večera se je vračal Hozjan od luščenja bučnic pri nekem kmetu v Žižkih. Ne daleč od hiše je zagledal tri neznance, o katerih je bil prepričan,

da je Špilak s pomagačema in da bodo z njim obračunali. Napadalce je hotel prehiteti. Z nožem se je zagnal na srednjega prežarja v prepričanju, da je Špilak, in ga je usmrtil z osmiimi zabodljaji. Ostala dva sta pobegnila. Ko je Hozjan natančneje ogledal v krvi hropečega, je sprevidel, da je zaklal čisto nedolžnega 20letnega čevljarskega pomočnika Adama Cigana.

Koledar Kmečke zveze.

Vsi, ki imajo koledar v razprodaji, naj istega takoj vrnejo, kolikor še niso prodali. Nam je pošel in na novi natis ni več misliti. Kdor ne vrne do 16. februarja t. l., bo moral vse plačati, ker pozneje ne sprejmemo več nazaj. — Tiskarna sv. Ciril.

Marija Snežna. Tuktajšnja Marijina družba priredi v nedeljo 14. februarja lepo igro v štirih dejanjih »Skrivnostna zaroka«. Pred igro ima Prosvetno društvo pri Mariji Snežni svoj četrti redni občni zbor. Med odmorji lepe pesmi. Začetek ob pol treh popoldne.

Jarenina. V nedeljo 14. februarja ob 3. uri popoldne, se vrši občni zbor Katoliškega prosvetnega društva v dvorani. Vabimo vse katoliško zavežne Jarenince, zlasti mladino, fante in dekleta, da si sigurno udeležijo občnega zbora in korajžno pristopijo v naše vrste. Na svidenje v nedeljo!

Sv. Miklavž pri Ormožu. Novo življenje je prišlo z novim letom v naše izobraževalno društvo. Ustanovil se je mnogoštevilni fantovski in dekliški odsek, ki na svojih rednih sestankih pridno obravnava vsa važna sodobna vprašanja. Na Svečnico so naši fantje in dekleta vprizorili poučno in mnogo smeja vzbujajočo igro »Voda«.

Poljčane. Vsem prijateljem dobrega čtiva nanznamo, da je prosvetna knjižnica v domu na novo urejena. Vabljeni ste, da pridete vsako

nedeljo k nam v vas. Čaka vas toplo zakurjena soba. Na mizi imate na razpolago katoliške časopise. Za izposojevanje imamo okoli 400 tpih knjig, med temi je večina novih. Malenkostna odškodnina se porabi za ovojni papir za knjige in za druge potrebščine. Knjižnico nameravamo še opremiti z novejšimi knjigami. Dobra in poučna knjiga je tvoj najboljši prijatelj, ki te tolaži, opominja, uči in zabava v veselih in žalostnih urah. Žalibog, da še prihaja v naš kraj precej nekatoliških časopisov, ki človeka morijo in zastrupljajo dušo in telo. Stopimo na plan in naročimo si samo katoliške časopise ter ostanimo zvesti sinovi in hčere slovenske katoliške prosvete! Naša knjižnica je odprta vsako nedeljo po prvi sv. maši pred in po večernicah. Knjigo imaš lahko doma en teden ali 14 dni, potem jo vrneš in dobiš drugo. Poleg leposlovnih imamo tudi poučne, zgodovinske, gospodarske in nabožne vsebine. Tako vsem ustrezemo. Pri pregledovanju knjig se je ugotovilo, da imajo še mnogi knjige iz naše knjižnice celo že po eno leto in še dalje doma. Prosimo jih, da knjige nemudoma vrnejo, da bodo tudi drugim na razpolago. — Knjižničarka.

Ali si že obnovil naročnino?

držav na svetu se oglašajo naročniki na »Potepuh«. Vsaka številka stane 60 vinarjev. Prodajalec, in seve potepuhi iz celega sveta so se oglasili kot raznašalci, dobi od omenjenih 60 vinarjev polovico. Potepuškim raznašalcem ne gre toliko za zaslužek v govorini, ampak za dokaz, da se ne preživljajo z beračijem. Da list radi kupujejo, dokazuje pismo starega kolovrateža izdajatelju in ki se glasi: »Prodal sem v šestih dneh 100 komadov in sem zaslužil 30 kron.« Da pa potepuški raznašalci pri raznašanju in razprodaji svojega glasila še tudi beračijo, je samoposebi umevno. Sotrudnikov ima list iz vseh delov sveta toliko, da ne ve kam s preobilnimi prispevki.

»Jaz stavim deset goldinarjev,« je zavpil grofov jagar.

»Jaz dam še pet goldinarjev zraven, če se ti posreči in da jo res spraviš sem, prevzetnico tako. To ti bom posvetil!« se je drl Lavrinec.

»Nič ji ne boš posvetil!« je zarohnel Anza, grofov jagar; »če jo pripeljem sem, potem je v mojem varstvu. Naj se mi nobeden ne spozabi in naj se mi je ne dotakne, niti ji naj ne reče kake krive besede! To vam rečem in tebi še posebej.«

»Nak, taki nismo! V časti jo bomo imeli, Veroniko, hvalili jo bomo in vse, kakor je spodobno in prav,« so zagotavljali šmarski fantje. »Le pripelji jo, gotovo jo pripelji!«

»Svojo besedo sem dal in toliko, mislim, me poznate, da zmerom držim, kar obečam.«

»Ne, ne, ne smeš je pripeljati, jaz ne pustim,« je zagodljala krčmarjeva špela; »ne spustim je noter, oči ji izpraskam, če pride, ta goska gosposka!«

»Kaj se vnemaš, koza stara?« se je porogal Anza. »Menda si ljubosumna? Prav nič se ti ne poda in lepša zaradi tega tudi nisi. — Prepovedal pa mi nihče ne bo, ti še najmanj.«

»Ti, ti, jaz pa imam nekaj, da te lahko držim,« je hudobno vzklopela špela.

Tedaj je grofovemu jagru udarila kri v glavo. Vztrepetal je in videti je bilo, da v njem vse vre. Požrl pa je jezo in grozno mirno dejal:

»To, kar imaš ti, je nož na dva kraja. Kadar bo urezal, bo tebe bolj zbolelo ko mene. Sicer pa ni nikjer zapisano, da bi moral hoditi sem na Fužino. Me pač ne bo več.«

»Ne, ne, ti moraš priti, zmerom, zmerom,« je blebetal krčmar; »tu je tvoj dom, tu dobiš piti in jesti in vsi te imamo radi.«

Fantje so vpili vsi vprek:

»Zmerom moraš priti! — Veroniko nam pripelji! — Obečal si. Besedo moraš držati.«

»Če pa mi špela brani!«

»Saj ni res!« je postala špela pohlevna. »Zaradi mene pleši, s komer hočeš! Meni je vseeno. Če se ti ljubi, zaradi mene še misijonarje sem pripelji!«

»Kaj nam morejo ti?«

»Nič nam ne morejo, morejo, morejo; nič nam ne morejo, morejo, morejo; nič nam ne morejo, morejo, morejo; če smo vesel!«

»Hahahaha! Hahahaha!«

»Veronika pa mora k nam!« so vpili.

»Veronika pride!« je potrčil grofov jagar.

(Dalje sledi)